

передбачає здійснення Комісією та країнами-членами ЄС заходів з забезпечення його підтримки за такими основними напрямками, як освіта та підготовка кадрів, створення пільгових умов для початку діяльності, забезпечення доступу до інформації і сучасних технологій, створення адекватної правової та податкової бази

Література:

1. Долгоруков Ю., Кутман О. Про розвиток малого підприємництва / Ю. Долгоруков, О. Кутман // Економіка України. – 2005. – №12. – С.11–18.
2. Комарницький І., Офік М. Проблеми розвитку малого і середнього підприємництва / І. Комарницький, М. Офік // Регіональна економіка. – 2005. – №4. – С.50–58.
3. Стадник В., Петрицька О. Складові і чинники формування потенціалу розвитку малого підприємництва / В. Стадник, О. Петрицька // Актуальні проблеми економіки. – 2006. – №12. – С.124–128.

Науковий керівник: к.е.н., доцент *Черкавська Т.М.*, Державний ВНЗ «Національний гірничий університет».

РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ІНОЗЕМНИХ ІНВЕСТОРІВ

Голосенко В.П.

Державний ВНЗ « Національний гірничий університет»

Загальною закономірністю країн, що розвиваються, і країн із перехідними економіками в умовах транснаціоналізації світової економіки є те, що для активізації виробничої діяльності й секторальних зрушень, досягнення стійкої макроекономічної рівноваги, об'єктивно необхідно використовувати не тільки весь потенціал приватного і державного секторів, а й залучати зовнішні ресурси, зокрема й іноземні інвестиції.

Для країни, яка залучає, прямі іноземні інвестиції привабливість їх зумовлена тим, що:

– імпорт прямих інвестицій веде до збільшення виробничих потужностей і ресурсів, сприяє поширенню передової технології і управлінського досвіду, підвищенню кваліфікації трудових ресурсів;

– з'являються не тільки нові матеріальні та фінансові ресурси, а й мобілізуються і продуктивніше використовуються вже наявні ресурси;

– прямі інвестиції сприяють розвитку національної науково-дослідної бази;

– стимулюються конкуренція і пов'язані з нею позитивні явища (підрих позицій місцевих монополій, зниження цін і підвищення якості продукції, що заміщає як імпорт, так і застарілі вироби місцевого виробництва);

– збільшується надходження у вигляді податків на діяльність міжнародних спільних підприємств;

– підвищуються попит і ціни на національні (місцеві) фактори виробництва;

– в умовах слабого контролю за використанням державних позик інвестиційний ризик переноситься на іноземних інвесторів, які самостійно розв'язують проблему самоокупності капіталу.

Водночас слід зазначити, що імпортовані ресурси працюють для окупності й отримання прибутку, який потім репатріюється. У довгостроковій перспективі вплив коштів через репатріацію прибутку має перевищувати величину первинних вкладів. Тому говорити про зростання виробничого потенціалу країни за рахунок іноземних інвестицій виправдано тільки у тому плані, що ці інвестиції стимулюють економічний розвиток країни в цілому.

Залучення додаткових ресурсів у вигляді іноземних інвестицій, має низку переваг порівняно з використанням зовнішніх кредитних ресурсів. Акумуляуючи підприємницьких, державний і змішаний капітали, відкриваючи доступ до сучасних технологій і менеджменту, іноземні інвестиції не тільки сприяють формування національних інвестиційних ринків, а й динамізують інші факторні ринки й ринки товарів і послуг. Крім того, іноземні інвестиції сприяють макроекономічній стабілізації, дають змогу розв'язувати окремі соціальні проблеми трансформаційного періоду. Іноземне інвестування посідає особливе місце в структурі зовнішньоекономічних пріоритетів багатьох країн, у тому числі й незалежних держав, які утворилися після розпаду СРСР.

Головними методами стимулювання іноземних інвесторів можуть бути:

1) фінансові: зниження податку на доходи корпорацій, податкові канікули, прискорена амортизація, дозвіл на інвестування та реінвестування; заходи, спрямовані на збільшення доданої вартості; стимулювання імпорту та інше;

2) фінансові: прямі субсидії на повне або часткове покриття капіталовкладень, витрат виробництва або вартості маркетингу інвестиційного проекту та інше;

3) інші: наприклад, субсидування послуг; надання інформації про ринки і наявність сировини; допомога у навчанні й перенавчанні; технічне сприяння «ноу-хау» та інше;

Оптимізація регулювання іноземного інвестування потребує комплексного підходу. Якщо ж удосконалювати тільки деякі його елементи, то результативність усіх відповідних заходів залишиться низькою.

Література:

1. Мельник О. Інфляція: теорія і практика регулювання / О. Мельник. – К.: Знання, 1999.
2. Єпіфанов А.О., Сало І.В., Д'яконова І.І. Бюджет і фінансова політика України / А.О. Єпіфанов, І.В. Сало, І.І. Д'яконова. – К.: Наук. думка, 1999.

Науковий керівник: к.е.н., доцент *Черкавська Т.М.*, Державний ВНЗ «Національний гірничий університет».